

11. Гончар О. Щоденники: У 3 т. / упор. В. Д. Гончар. – Київ: Веселка, 2008. – Т. 3 (1984 – 1995). – 646 с.
12. Гончар О. Чим живемо: На шляхах до українського Відродження: [Зб. публіцист. творів] / Упоряд. В. К. Коваль; Ред. В. В. Біленко. – Київ: Рад. письменник, 1991. – 382 с.
13. Грабовський С. Олесь Гончар: людина, яка змогла стати вільною // День. – 2015. – 10 липня.
14. Жид А. Подземелья Ватикана. Фальшивомонетки. Возвращение из СССР /Сост., вступ. статья Л. Н. Токарева. Пер. с фр. – Москва: Моск. рабочий, 1990. – 640 с.
15. Залеська-Ониськевич Л. Хто справжній герой роману “Собор”? // Сучасність. – 1991. – № 4. – С. 34–40.
16. Кодуэлл К. Иллюзия и действительность: Об источниках поэзии : Пер. с англ. / [Вступ. статья Д. М. Урнова, с. 5–25]. – Москва: Прогресс, 1969. – 365 с.
17. Патфилляк С. Олесь Гончар: сприйняття його творчості в англomовному світі // Вінок пам'яті Олесь Гончара: Спогади. Хроніка / упор. В. Д. Гончар, В. Я. П'янов. – Київ: Укр. письменник, 1997. – 453 с.
18. Петров-Домонтович В. Розвідки. – Київ: Темпора, 2013. – Т. 2. – 576 с.
19. Про Олесь Гончара: Літ.-критич. ст., листи, етюди / Ред. коміс.: Б. С. Буряк та ін. – Київ: Рад. письменник, 1978. – 431 с.
20. Світ Івана Драча в коментарях Віталія Абліцова / І. Драч, В. Абліцов. – Київ: Саміткнига, 2016. – 376 с.
21. Скрипка Т. Шевельов і Гончар: учитель і учень // Новини академії. – 2008. – Ч. 32. – С. 10–11.
22. Шевельов Ю. Я – мене – мені... (і доокруги): Спогади. 1. В Україні / передм. С. Вакуленко; прим. С. Вакуленко, К. Каруник, Ю. Полякова, В. Романовський; упоряд. С. Вакуленко, О. Савчук; художн. оформ. О. Чекаль. – Харків: Видавець Олександр Савчук, 2017. – 728 с.
23. Шелест П. “Справжній суд історії ще попереду”. Спогади, щоденники, документи, матеріали / Упоряд.: В. Баран, О. Мандебура та ін.; За ред. Ю. Шаповала. – Київ: Генеза, 2004. – 808 с.
24. Яковлев А. Сумерки России. – Изд. 2-е. – Москва: Материк, 2005. – 688 с.

Отримано 5 березня 2018 р.

м. Київ

КОНЦЕПТИ
І КОНЦЕПТОСИСТЕМИ:
ДИНАМІЧНІ ВИМІРИ

Концепти і концептосистеми: динамічні виміри: колективна монографія / під ред. І. О. Голубовської, Л. В. Клименко. – Київ: Логос, 2017. – 178 с.

До монографії ввійшли праці лінгвоконцептологів Інституту філології Київського національного університету ім. Тараса Шевченка. Як зазначено в передмові, тут “здійснено спробу міждисциплінарного дослідження омовлених концептів, носіїв етнічної ментальності, на матеріалі різних мов та різних типів дискурсів з метою вирішення й інтерпретації культурних смислів відповідних концептосфер, потужних регуляторів мислення, пізнання та поведінки тих чи тих національно-етнічних спільнот”. Видання складається з таких розділів: “Сучасна лінгвістична концептологія: перехрестя шляхів розвою”, “Аксіологічні концепти ранньохристиянської та ранньовізантійської доби: лінгвокультурологічний вимір”, “Концептосфера ART DE VIVRE у французькій лінгвокультурі”, “Лінгвокультурний концепт як об'єкт літературознавчих студій”. В останньому розділі вміщено статті Г. Александрової “Концепт” у компаративістиці: семантичні трансформації”, “Концепт СЛОВО в художній картині світу Андрія Малишка” та О. Гудзенко “Концепт МОРЕ в кримському циклі оповідань Михайла Коцюбинського”.

І. Х.

Наші презентації

обставин. А в цих нових обставинах першорядну увагу мислителі звернули саме на особистість, дотримання й реалізацію її природних прав. По суті українська людина бачиться як основний складник Української держави. Творчі надбання цих авторів інтегровані в тогочасну західноєвропейську традицію. Митці створили українські парадигми природного права й суспільного договору, необхідних для побудови нової Української держави та забезпечення в ній умов для розвитку особистості.

ЛІТЕРАТУРА

1. Горський В. Історія української філософії. Курс лекцій. – Київ: Наук. думка, 1996. – 281 с.
2. Коваленко Л. Велика французька буржуазна революція і громадсько-політичні рухи на Україні в кінці XVIII ст. – Київ: Вид-во Київського університету, 1973. – 167 с.
3. Козельский Я. Философические предложения, сочиненные надворным советником и правительствующего сената секретарем Яковом Козельским в Санкт-Петербурге 1768 года // Избранные произведения русских мыслителей второй половины XVIII века. В 2 т. – Т. 2. – Москва: Наука, 1952. – С. 411–551.
4. Тисяча років української суспільно-політичної думки. У 9 т., 14 кн. – Т. IV. – Кн.1/ упор. В. Литвинова, передм. В. Шевчука. – Київ: Дніпро, 2001. – 518 с.
5. Тисяча років української суспільно-політичної думки. У 9 т., 14 кн. – Т. IV. – Кн.2/ упор. В. Литвинова. – Київ: Дніпро, 2001. – 357 с.
6. Шевчук В. Муза Роксоланська. Українська література XVI – XVIII століть. – У двох книгах. – Кн. друга: Розвинене Бароко. Пізнє Бароко. – Київ: Либідь, 2005. – 726 с.
7. Шевчук В. Суспільно-політична думка в Україні від 1710-го по 90-ті роки XVIII століття // Тисяча років української суспільно-політичної думки. У 9 т., 14 кн. – Т. IV. – Кн. 1. – Київ: Дніпро, 2001. – С. 7–190.

Отримано 2 жовтня 2017 р.

м. Київ

Євген Маланюк

**Вибрані
твори**
СМОЛОСКІП

Маланюк Є. Вибрані твори / упорядник Олеся Омельчук. – Київ: Смолоскип, 2017. – 872 с.

Зібрання творів Євгена Маланюка, що побачило світ у видавництві “Смолоскип” 2017 р., скомпоноване у звичному для цього видавництва структурному та науково-популярному форматі. Книжка містить поетичні твори, статті, рецензії Є. Маланюка, біографічну довідку про письменника, розвідки про нього авторства О. Бабія, С. Доленга, Ю. Клена, М. Неврлого, Л. Куценка, Б. Рубчака, О. Пахльовської, а також фотоматеріали й примітки. У розділі “Бібліографія” читач знайде згадку і про низку маловідомих Маланюкових творів, які не ввійшли до цього тому, але які тепер легко буде відшукати: “Листи до любезних земляків”, “Два Шевченки”, “Шевченко і слов’янофільство”, “Шлях до Шевченка”, “Національна проскомідія”, “Про псевдонауковість марксизму”, публікації під назвою “Нотатки”/“З нотатника”/“Листки з щоденника” (у презентованій книжці поміщено лише кілька із численних нотаток/листків), дописи про А. Мельника, Л. Чапельського та ін.

Як видно зі змісту, упорядниця та авторка передмови Олеся Омельчук включила до видання не лише ті тексти Є. Маланюка, які вже стали класичними, а й ті, що не ввійшли до відомої “Книги спостережень” та інших сучасних видань творів поета. Серед таких статей – “Група “Tank”, “Ідеї й дії”, “Про динамізм”, “Д.В.Ц.”, “На могилу невідомого вояка”, “Поет Московії”, “Література і творчість”, “Mehr licht!”, “Слово в роковини”. Окремо слід назвати передрук невідомого досі в українському літературознавстві “Листа до редакції” (1925), у якому Є. Маланюк розповідає про обставини своєї праязкої зустрічі з П. Тичиною. Цінними є й кілька віршів, що передруковані вперше із часу їхньої появи: “Генерал Павленко”, “Друга Руїна”, “Марш Державності (Відповідь на “Левый марш” Маяковського)”.

Наші
презентації

² “Le Messenger” – “Вісник”; Микола Шаповал був редактором “Вісника Української громади у Франції”.

³ “і бог нас простит” – В. Винниченко в скороченому й перефразованому вигляді цитує біблійний вислів: “...Если вы будете прощать людям согрешения их, то простит и вам Отец ваш Небесный...” (Мф. 6:14-15)

№ 435

¹ *Ти закликав до нас Левинського* – Ідеться про Володимира Левицького.

² *Я довідаюсь про умови й в Жака й в France-Marie* – Жак і Франс-Мари – особи не встановлено, очевидно, це знайомі Винниченків, що працювали у виставкових галереях.

³ *Я зайшла в Musée du Luxembourg* – Люксембурзький музей, або Музей у Люксембурзькому саду – перший французький музей у Парижі (6-й округ, вул. Вожіра), відкритий для відвідувачів у 1750 р., з 1818 р. – перший музей сучасного мистецтва. Спочатку розміщувався в будівлі Люксембурзького палацу, тепер в окремому приміщенні, прибудованому перпендикулярно до Музею Оранжері, де зберігаються твори імпресіоністів, постімпресіоністів та Французької школи.

⁴ *чи купив датів* – date (фр.) – фінік.

№ 436

¹ *сьогодні ж Toussaints* – Toussaint (Туссен) – католицьке свято, яке відзначають 1 листопада, у США відоме як День усіх святих, у Франції в цей день згадують усіх померлих.

² *chauffage* – опалення.

№ 437

¹ *в Square’i на [rue] de Vaugirard* – в сквері на вулиці Вожіра; вулиця Вожіра – найдовша паризька вулиця протяжністю 4360 метрів, яка перетинає 15-ий і 6-ий округи. Назву отримала від назви інтегрованого в Париж села *val Gérard* (долина Жерара, за іменем абата Жерар де Море, який у XIII ст. посприяв розвитку тамтешнього хутора), яка зазнала почергових змін *Val Gérard, Vaul Gérard* і, нарешті, *Vaugirard*.

Далі буде.

Упорядкування, примітки та коментарі

Надії Миронець.

Переклад текстів із французької

Зої Борисюк.

м. Торонто, Канада

м. Київ

Отримано 26 лютого 2018 р.

Білоус П. Слово і канон. Студії з літературної медієвістики: Середньовічне повчання. Біографія як міф. Світло і тіні “Слова про Ігорів похід”. – Житомир: Вид. О. О. Євенок, 2017. – 392 с.

Українська середньовічна література (XI – перша половина XVI ст.) і досі має непрочитані або поверхово прочитані сторінки. У книжці читач і дослідник давнини здійснить цікаву й захопливу мандрівку до писемних джерел нашої словесної культури, знайде відповіді на свої питання. Це допоможе проникнути в таємниці старовинного Слова, котре служило релігійному та літературному канону, але водночас прагнуло досягнути живе історичне буття, непідвладне жодному канону. Дидактика, етика й естетика повчань, декодування літературних образів історичних осіб та письменників, зазирання в загадковий художній світ читаного-перечитаного “Слова про Ігорів похід” – усе це становить зміст пропонованого видання, покликаного привернути увагу сучасників до словесної архаїки України.